

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 327/2012-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. augusta 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti P. K., K., zastúpeného JUDr. R. M. – ADVOKÁT s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom jej konateľa a advokáta JUDr. R. M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 214/2001, za účasti Krajského súdu v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 214/2001 porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Bratislave p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 214/2001 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. P. K. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý uhradiť P. K. trovy konania v sume 386,40 € (slovom tristoosemdesiatšesť eur a štyridsať centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. R. M. – ADVOKÁT s. r. o., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 327/2012 z 21. júna 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 214/2001 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ poukázal na nečinnosť krajského súdu v napadnutom konaní zdôrazňujúc najmä „*nečinnosť správcu podstaty, nad ktorým má vykonávať dohľad krajský súd*“, čím spolu s neúmerne dlhým priebehom napadnutého konania došlo podľa jeho názoru k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Okrem vyslovenia porušenia označeného základného práva postupom krajského súdu v napadnutom konaní sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd uložil krajskému súdu konať v predmetnom konaní bez zbytočných prietáhov a aby mu priznal finančné zadost'učinenie v sume 3 000 €, ako aj úhradu trov konania.

Krajský súd prípismi sp. zn. Spr. 3211/12 doručenými ústavnému súdu 2. apríla 2012, 7. júna 2012 a 12. júla 2012 predložil k sťažnosti vyjadrenia, v ktorých okrem iného poukázal na to, že «zákonný sudca uviedol, že v dôsledku dlhodobej práceneschopnosti v dobe od 16. 05. 2011 do 01. 08. 2011, z objektívnych dôvodov nemohol vykonávať akúkoľvek činnosť v súvislosti s pridelenými vecami. Napriek práceneschopnosti v uvedenom termíne bola sťažovateľovi poskytnutá informácia v právnej veci úpadcu: S., a. s..., o dôvodoch nepredloženia konečnej správy v tejto veci.

Bezprostredne po návrate zákonného sudcu do pracovného procesu, boli dňa 26. 09. 2011 na č. 1. 498 a dňa 15. 12. 2011 na č. 1. 499 konkurzného spisu, vykonané úkony vo veci pokračovania – zabezpečenia plynulého konania bez zbytočných prietáhov.

Dňa 08. 03. 2012 na č. 1. 500 konkurzného spisu boli zároveň vykonané úkony vo veci zistenia stavu predloženia konečnej správy zo strany ustanoveného správcu konkurznej podstaty.

Zákonný sudca uviedol, že si nie je vedomý žiadneho konania v uvedenej konkurznej veci, ktoré by spočívalo v dôvodoch, zakladajúcich sťažnosť sťažovateľa na porušenie práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 127 Ústavy SR.

V pridelených veciach vrátane predmetnej konkurznej veci, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 7 K 214/2001, zákoný sudca poukázal na to, že postupoval v súlade so zákonom č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“), a to plynule, bez zbytočných prietáhov.

Objektívna nemožnosť vykonávať akúkoľvek pracovnú činnosť z dôvodu práceneschopnosti v dobe od 16. 05. 2011 do 01. 08. 2011 vrátane nutného liečenia v mesiaci október 2011, neumožnila sudcovi v uvedenom období byť pracovne činným. V tejto súvislosti sudca uviedol, že táto skutočnosť však nemala žiadny zásadný význam a predmetnú konkurznú vec sp. zn. 7 K 214/2001 vzhľadom na štádium jej konania, v akom sa toto konkurzné konanie nachádza, pričom predmetné štádium vyžadovalo úkon zo strany

správcu konkurznej podstaty vo vzťahu k spracovaniu a predloženiu konečnej správy. Dôvody, ktoré viedli správcu k nepredloženiu konečnej správy konkurznému súdu, sú uvedené v spise sp. zn. 7 K 214/2001.

Zákonný sudca má za to, že z vyššie uvedených dôvodov nie je možné prihliadnúť k tvrdeniam, ktoré sú obsahom ústavnej sťažnosti, podanej dňa 10. 02. 2012 na ÚS SR, a preto považuje túto sťažnosť sťažovateľa, v celom rozsahu za nedôvodnú.

S uvedeným vyjadrením zákonného sudcu Krajského súdu v Bratislave v konkurznej veci sp. zn. 7 K 214/2001, sa v celom rozsahu stotožňujem (podpredsedníčka krajského súdu, pozn.).».

Ďalej krajský súd v doplnení vyjadrenia k sťažnosti okrem iného uviedol, že „Prípisom zo dňa 30. 05. 2012 bol zákonný sudca požiadaný o doplnenie vyjadrenia zo dňa 29. 03. 2012 k obsahu sťažnosti sťažovateľa zo dňa 31. 01. 2012; predmetné doplnenie vyjadrenia mi bolo predložené dňa 05. 06. 2012.

V tomto vyjadrení zákonný sudca uviedol, že konkurzné konanie je špecifické, ktorého dĺžka závisí najmä od činnosti správcu konkurznej podstaty úpadcu. Z tohto dôvodu sudca konštatoval, že pre väčšiu objektivitu posúdenia konkurzného konania sp. zn. 7 K 214/2001, by bolo potrebné vyžiadať aj vyjadrenie od správcu konkurznej podstaty.

Čo sa týka procesných úkonov vykonaných v predmetnej veci konkurzným súdom, zákonný sudca poukázal na to, že tieto úkony sú žurnalizáciou chronologicky zaznamenané v konkurznom spise Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 K 214/2001, ktorý spis tunajší súd súčasne zapožičiava pre potreby ÚS SR.“.

V druhom doplnení k sťažnosti krajský súd poukázal na to, že „Prípisom zo dňa 06. 07. 2012, bol zákonný sudca požiadaný o II. doplnenie vyjadrenia zo dňa 29. 03. 2012 k obsahu sťažnosti sťažovateľa zo dňa 31. 01. 2012; toto II. doplnenie vyjadrenia mi bolo predložené dňa 12. 07. 2012.

V tomto vyjadrení sa uvádza, že v predmetnej veci sa zákonný sudca stotožňuje s doterajšími vyjadreniami k sťažnosti. Súčasne uviedol, že medzičasom bol do konkurznej podstaty úpadcu zaradený ďalší majetok, ktorý bude musieť správca speňažiť, čo vyplýva zo správy správcu, doručenej tunajšiemu súdu 14. 05. 2012. Z uvedeného dôvodu správca

zatiaľ nemôže predložiť konkurznému súdu konečnú správu o speňažovaní, nakoľko túto je možné vypracovať až po speňažení všetkého majetku úpadcu.

Opätovne sudca zdôraznil, že zo strany súdu nedošlo počas konkurzného konania k žiadnym zbytočným prietahom. Úkony súdu boli vykonávané bezodkladne, v zákonom stanovených lehotách, bez zbytočných prietahov. Zároveň bol správca konkurzným súdom pravidelne vyzývaný na podávanie priebežných správ a na pokračovanie v konkurznom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7 K 214/2001.“.

K vyjadreniam krajského súdu sťažovateľ zaujal stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 31. júla 2012, v ktorom okrem iného uviedol:

„Predovšetkým je zjavné, že stanovisko je zo strany porušovateľa základného práva iba obštrukciou v snahe čo najviac oddialiť meritórne rozhodnutie. V prvom rade sťažovateľ podľa neho riadne odôvodnil svoju ústavnú sťažnosť na porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov zo dňa 31. 1. 2012. Sťažovateľ sa v predmetnom konaní na základe vykonaného dokazovania domnieva, že uniesol dôkazné bremeno, ktoré malo spočívať v preukázaní opodstatnenosti jeho nároku, predovšetkým tak sťažovateľ má za to, že v predmetnej veci sú splnené podmienky na vyhoviecie ústavnej sťažnosti. Svoje zamietavé vyjadrenie k stanovisku porušovateľa odôvodňuje aj tým, že sťažovateľ v uvedenom konaní preukázal oprávnenosť požadovania vyslovenia porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 214/2001. Nie je prípustné, aby hoc aj konkurzná vec sťažovateľa bol vedená 11 rokov a ešte nebola ukončená. Porušovateľ základného práva má v zmysle zákona č. 328/1991 Zb. vykonávať dozor nad postupom správcu konkurznej podstaty úpadcu, čo v danom prípade nebolo dodržané. Súd síce uložil správcovi JUDr. P. H. podávať správy o svojej činnosti každé 3 mesiace ako aj podať konečnú správu o speňažení majetku úpadcu a vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu pod hrozbou poriadkovej pokuty, čo však v predmetnej konkurznej veci absentuje! Za úplné klamstvo pokladáme vyjadrenie správcu z 9. 3. 2011 (spomenuté v liste Ministerstva spravodlivosti SR z 15. 7. 2011), že vec je v štádiu spracovania konečnej

správy, keď od tohto vyjadrenia uplynulo už takmer 1,5 roka a konečná správa dodnes nebola na súd podaná. Podľa sťažovateľa je stanovisko porušovateľa základného práva z 29. 3. 2012 v danej veci ohľadom dlhodobej PN konajúceho konkurzného sudcu úplne irelevantné, ved' za takmer 11 rokov trvania konkurzného konania je v tomto stanovisku uvedená PN iba v dobe 2,5 mesiaca. V čom spočíva plynulosť konkurzného konania porušovateľ vôbec neuviedol. Z dôvodu dlhodobého trvania konkurzného konania, keď si sťažovateľ nemôže svoju pohľadávku prihlásenú do konkurzu vymôcť ani odpísať z účtovníctva ako nedobytnú (hoci daň z pridanej hodnoty už štátu z nej odviedol) sa sťažovateľ domnieva, že má nárok aj na finančné zadostučinenie vo výške 3 000,- €. Na základe uvedených skutočností žiadame ústavnej sťažnosti z 31. 1. 2012 vyhovieť v celom rozsahu...“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 7 K 214/2001 zistil tento priebeh napadnutého konania:

Konkurzné konanie začalo 20. decembra 2001, keď krajský súd uznesením z uvedeného dňa vyhlásil na majetok úpadcu obchodnej spoločnosti S., a. s..., konkurz.

Sťažovateľ podaním prihlášky z 1. marca 2002 uplatnil v rámci konkurzného konania pohľadávku v sume 3 103 Sk z titulu „nezaplatenia faktúr za prenájom tlakovej fľaše“.

V ďalšom období prebiehalo speňažovanie majetku úpadcu podľa plánu schváleného schôdzou veriteľov 4. marca 2002. Na základe záverov schôdze konkurzných veriteľov uskutočnenej 20. januára 2003 bol uznesením krajského súdu z 21. januára 2003 ustanovený za nového správcu konkurznej podstaty (ďalej len „SKP“) JUDr. P. H. Odvolanie pôvodného SKP JUDr. K. K. proti uzneseniu krajského súdu z 21. januára 2003 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 4 Obo 53/03-222 z 29. mája 2003 odmietol. Keďže pohľadávka úpadcu (novoobjavený majetok) voči Š.

v sume 17 000 000 Kč nebola súčasťou konkurznej podstaty v čase schvaľovania plánu speňaženia, SKP navrhol krajskému súdu zvolanie schôdze veriteľov z dôvodu schválenia speňaženia tohto majetku.

Schôdza veriteľov uskutočnená 15. marca 2004 bola odročená na neurčito s tým, že krajský súd zvolá novú schôdzu veriteľov až po vyjasnení, či pohľadávka patrí do konkurznej podstaty (o predmetnom novoobjavenom majetku prebiehalo súdne konanie na Mestskom súde v Prahe).

Krajský súd prípisom zo 14. novembra 2005 prikázal SKP pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty 25 000 Sk povinnosť podávať štvrťročne stručnú písomnú správu o stave konania. V súvislosti s predmetnou pohľadávkou v sume 17 000 000 Sk SKP 7. decembra 2005 písomne oznámil krajskému súdu, že *„Výška pohľadávky a skutočnosti okolo prípadu mi znemožňujú v súčasnom stave uzatvoriť konkurzné konanie a podať konečnú správu.“*

Krajský súd prípisom z 22. marca 2007 vyzval SKP, aby podal priebežnú správu o aktuálnom stave konkurzného konania s osobitným dôrazom na podanie správy týkajúcej sa pohľadávky voči Š.

Krajský súd uzneseniami z 30. marca 2007 a 27. októbra 2008 nepripustil zmenu účastníkov konania.

Krajský súd prípisom zo 17. októbra 2008 a opätovne prípisom z 29. januára 2009 (pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty v sume 1 640 €) vyzval SKP, aby podal správu o aktuálnom stave konkurzného konania a aby uviedol, čo bráni predloženiu konečnej správy. SKP písomným podaním z 13. marca 2009 oznámil krajskému súdu, že pripravuje spracovanie konečnej správy, a súčasne uviedol, že *„vyvíjam snahu o završenie prípadu okolo pohľadávky voči spoločnosti S.“*. Obdobnú správu SKP doručil krajskému súdu aj 14. júla 2009.

Krajský súd pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty vyzval 12. apríla 2010 SKP, aby v lehote 5 dní od doručenia urgencie predložil konečnú správu, resp. aby uviedol dôvody, ktoré bránia jej predloženiu.

V správe o stave konania a činnosti SKP doručenej krajskému súdu 9. marca 2011 SKP oznámil, že pripravuje spracovanie konečnej správy. Rovnaký obsah mala aj správa o stave konania a činnosti SKP doručená krajskému súdu 12. júla 2011 navyše s tým, že

„vyzval predošlého správcu konkurznej podstaty o poskytnutie súčinnosti v predmetnej konkurznej veci a predloženie vyúčtovania príjmov a výdavkov za obdobie jeho fungovania“.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 214/2001, ktorého je sťažovateľ

účastníkom ako jeden z veriteľov, mohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Účelom konkurzného konania je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku. Naplnenie tohto cieľa vyžaduje spravidla riešenie väčšieho množstva skutkových a právnych otázok spojených so zistením a zabezpečením majetku patriaceho do konkurznej podstaty, jeho speňažením, zistením a následným uspokojením pohľadávok konkurzných veriteľov, riešením incidenčných sporov a pod. V dôsledku tejto skutočnosti možno spravidla konkurzné konanie z hľadiska kritérií uplatňovaných ústavným súdom v rámci posúdenia existencie zbytočných priet'ahov v konaní kvalifikovať ako právne a fakticky zložitú (m. m. II. ÚS 85/04, II. ÚS 72/07). Z obsahu súvisiaceho spisu krajského súdu vyplýva, že preskúmané konanie nebolo, pokiaľ ide o jeho skutkovú zložitost', v tomto smere výnimkou.

2. Pokiaľ ide o správanie s'ťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. S'ťažovateľ sa opakovaným s'ťažnosťami domáhal informácií o stave konkurzného konania, žiadal o urýchlenie jeho priebehu a navyše uplatnil aj žiadosť o prešetrenie vybavenia s'ťažnosti na priet'ahy v konaní (19. apríla 2011) adresovanú Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky.

3. Napokon ústavný súd skúmal, či v napadnutom konaní krajský súd mohol svojou nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou spôsobiť zbytočné prietahy, a tým porušiť označené základné právo sťažovateľa.

Konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 7 K 214/2001 ústavný súd posudzoval v intenciách právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“), pretože podľa prechodného ustanovenia § 206 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorého čl. I nadobudol účinnosť 1. januára 2006, konkurzy a vyrovnania vyhlásené alebo povolené pred účinnosťou tohto zákona, ako aj právne vzťahy s nimi súvisiace sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov.

Podľa právneho názoru ústavného súdu ústava nevyníma z povinnosti všeobecných súdov konať bez zbytočných prietahov žiadne konanie, v ktorom sa poskytuje súdna ochrana právam fyzických osôb alebo právnických osôb (I. ÚS 70/98, III. ÚS 199/02).

Správca konkurznej podstaty nie je v konkurznom konaní v pozícii účastníka konania, ale je len osobou na konaní zúčastnenou (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Obo 109/2001), pričom pri výkone svojej funkcie je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd (§ 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní).

Miera a povaha zodpovednosti všeobecného (konkurzného) súdu za postup správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní je daná rozsahom jeho oprávnení, ktoré mu zákon vo vzťahu k tomuto subjektu konkurzného konania priznáva (najmä § 12 a § 8 ods. 4 a 5 zákona o konkurze a vyrovnaní).

S ohľadom na uvedené môže v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu ísť o prietahy v konkurznom konaní vtedy, ak súd (konkurzný) vôbec nevyužije vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty tie prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania, prípadne ak k ich použitiu siahne

až vtedy, keď je ich účinok na dosiahnutie tohto účelu minimalizovaný alebo vylúčený (m. m. I. ÚS 57/97, III. ÚS 199/02).

Úlohou ústavného súdu nie je však určovať namiesto konkurzného súdu optimálny postup v danej veci, ale posúdiť, či ním prijaté opatrenia a zvolený postup sú vzhľadom na okolnosti prípadu akceptovateľné z pohľadu ústavou garantovaného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov.

Podľa § 12 zákona o konkurze a vyrovnaní je konkurzný súd oprávnený vyžiadať si od správcu konkurznej podstaty správu a vysvetlenie, nahliadať do jeho účtov a vykonávať potrebné zisťovania. Správcovi môže uložiť, aby si vyžiadal na určité otázky názor veriteľského výboru, alebo správcovi môže dať pokyny sám.

Pokiaľ ide o skúmaný postup krajského (konkurzného) súdu, ústavný súd zistil, že krajský súd už prípisom zo 14. novembra 2005 uložil SKP pod hrozbou „uloženia poriadkovej pokuty vo výške 25 000 Sk“ povinnosť „raz za tri mesiace podávať súdu stručnú písomnú správu o stave konania, a to bez výzvy súdu“. Krajský súd súčasne vyzval SKP, aby uviedol dôvody, ktoré bránia predloženiu konečnej správy, a aby navrhol opatrenia, ktorými by bolo možné konanie urýchliť. Napriek uvedenému SKP okrem podania správy 7. decembra 2005 ďalšie správy o stave konania v nariadených intervaloch nepredkladal a na ďalšie výzvy krajského súdu z 22. marca 2007 a 17. októbra 2008 nereagoval. SKP reagoval až na výzvu krajského súdu z 29. januára 2009, ktorá obsahovala aj hrozbu uloženia poriadkovej pokuty v sume 1 640 €, keď mu podaním z 13. marca 2009 oznámil, že „vyvíja snahu o završenie prípadu okolo pohľadávky voči S.“, a ďalej uviedol, že pripravuje spracovanie konečnej správy. Konečná správa nebola predložená ani v nasledujúcom období a krajský súd opakovane vyzýval SKP na jej predloženie prípismi z 8. júla 2009 a z 12. apríla 2010, v ktorom okrem iného pohrozil, že ak konečná správa nebude predložená v lehote 5 dní, bude mu uložená poriadková pokuta v sume 500 €. Napriek tomu, že správa SKP bola podaná až 9. marca 2011, krajský súd poriadkovú pokutu SKP neuložil.

Uvedený málo efektívny a nedostatočne razantný postup krajského súdu voči SKP podľa názoru ústavného súdu spôsobil nezanedbateľné spomalenie priebehu napadnutého konania. Na tomto konštatovaní nič nemení ani skutočnosť, že v konaní, ktoré nasleduje po vyhlásení konkurzu, prebieha speňažovanie konkurznej podstaty, ktoré bolo v okolnostiach danej veci pomerne zložité a časovo náročné.

Berúc do úvahy tieto skutočnosti ústavný súd uzavrel, že postupom krajského súdu v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 7 K 214/2001 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto krajskému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáhal aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že *„neúmerným predlžovaním konania, kde už v roku 2009 avizoval SKP prípravu konečnej správy a tá ani po 3 rokoch nie je vynesená, sa dlhodobo predlžuje sťažovateľova právna neistota“*.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto

prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu zdôrazňujúc, že finančné zadosťučinenie neslúži na uspokojenie nároku (požiadavky) sťažovateľa uplatneného v rámci označeného konkurzného konania.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konkurzného konania krajského súdu vedeného pod sp. zn. 7 K 214/2001 a berúc do úvahy najmä osobitosti tohto konania, konkrétne okolnosti daného prípadu (sťažovateľom uplatnená požiadavka v sume 3 103 Sk), ale aj skutočnosť, že preskúmané konkurzné konanie nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania, ktoré vznikli sťažovateľovi v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom JUDr. R. M. – ADVOKÁT s. r. o. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov konania za tri úkony právnej služby spolu v sume 386,40 € je nižšia ako suma vypočítaná ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a neodporuje tejto vyhláške. Ústavný súd preto priznal právnemu zástupcovi sťažovateľa úhradu trov konania v ním uplatnenej sume.

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet JUDr. R. M. – ADVOKÁT s. r. o. (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP), v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2012